

τερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ; Ἐνθυμεῖσθε εἰς τὴν αὐλὴν ὅπισθεν τοῦ Παυσιλύου;

— Ἐνυμφεύθη μὲ τὸν Δόλσκιν ;

— Ναι.

— Καὶ εἶνε εἰς τὸ θέατρον τώρα ;

— "Οχι, ἀλλὰ εἰς τὴν Πετρούπολιν ἥλθε δι' ὀλίγας ἡμέρας καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν Εὐρώπην . . .

— Τι ἄνθρωπος εἶναι ὁ σύζυγος τῆς ; ἡρώτησα.

— Ὁραῖος νέος καὶ πλουσιώτατες. Ἡτο συστρατιώτης μου ἐν Μόσχᾳ. Ἐννοεῖται κατόπιν αὐτῆς τῆς ἱστορίας . . . Σεῖς θὰ τὰ ζεύρετε καλὰ δλα αὐτὰ, δὲν τῆς ἥτο εὔκολον νὰ ἐκλέξῃ αὐτὴ γαμbrόν . . . ἀλλὰ μὲ τὴν ευφύιαν τῆς ἔλα ἥσαν δυνατά : Πηγαίνετε νὰ τὴν θύτε, θὰ χαρῇ πολὺ.

Ο Μαΐδανώφ μου ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν τῆς Ζιναίδος ἐκτάκτους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Δεμούτ. Παλαιάται ἀναμνήσεις μοι ἀναγεννήθησαν ἔδωκα τὸν λόγον μου νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ζιναίδα, ἀλλὰ ἔξι αἰτίας ἀσχολιών τινων ἀπροσδοκήτων δὲ μετέβην εἰμὴ μετὰ δύο ἔδομάδας, διτε δὲ ηρώτησα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐπληροφορήθην διτε ἀπέθανεν πρὸ τοσάρων ἡμέρων ἐκ τόκου.

"Ἡ καρδία μου συνεπίγκυθη ἡ ἰδέα διτε θὰ τὴν ἔβλεπον καὶ δὲν τὴν εἶδον, καὶ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπον διὰ παντες, αὐτὴ ἡ πικρὰ ἰδέα ἐπεκύθη ἐπ' ἐμοῦ μὲ δλην τῆς τὴν δύναμιν. Ἀπέθανεν ! ἐπανέλαβον, ὑπενώς προσβλέπων τὸν θυρωρόν. Ἐξῆλθον ἡτούχως ἐν τῇ δδῷ καὶ δημούθην ἄγγων πού. "Ολον τὸ παρελθόν μου ἀνεφάνη Λωχήρων ἔμπροσθέν μου. Καὶ ἴδου πῶς διαλύει, ἴδου τίνος ἔνεκεν συγχινούμενή ἀπεσθέσθη ἡ νεαρά, ἡ θερμή, ἡ χαρίσσεις αὔτην ὑπαρκεί. Ἐσυλλογίζομην τοῦτο, καὶ ἀναπαριστών ἐν ἐμαυτῷ, αὐτὰ τὰ ἔξοχα χαρακτηριστικά τοῦ ποσώπου τῆς, αὐτὰ τὰ μάτια, τὴν κόμην, ἐντὸς εκοτείνου φερέτρου, ὑπὸ τὴν ὑγράν γῆν, οὐχὶ μακάρων ἀπ' ἐμοῦ, εἰς δλιγάνων βημάτων ἵσω ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ πατέρος μου . . . Ἐσυλλογίζομην δλα ταῦτα, καὶ μετ' αὐτῶν ἥρχοντο εἰς τὸν νοῦν μου οἱ στίχοι :

«Ἐκ στόματος εἰλικρινοῦς ἥκουσα τὴν εἰδῆσιν τοῦ θανάτου, καὶ εὐγνωμόνως ἥτεντα αὐτό».

"Ἀντήλουν ἐν τῇ ψυχῇ μου. "Ω νεότης ! νεότης ! ἐν πάσῃ στιγμῇ, εἴτε συμφορά σε μαστίζει, εἴτε πικρία σε θλίβει, εἴτε λύπη Λωχαρφεῖται ἐν τῷ προσώπῳ σου, σὺ πιστεύουσα πρὸς ἐκατὴν λέγεις : ἐγὼ μόνη ζῶ, κυττάετε ! Πλὴν αἱ ὥραιαι αὐταὶ ἡμέραι παρέρχονται καὶ ξάνθονται, χωρὶς νὰ ἀφήσωστιν ἔχην ὅπισθεν ἐν καὶ ἀναλύονται, ὡς κηρός, ὡς χιών . . . Καὶ ἴσως δλον τὸ μυστήριον τῆς λαμπρότητός σου ἀξίζει, ὅχι νὰ κάμηρ ὅ, τι δυνατὸν νὰ γίνη, ἀλλὰ ὅ, τι εἶναι δυνατὸν νὰ σκεφθῆς, διτε δλα δύνασαι νὰ τὰ κάμηρ, τοῦτο πάλιν ἀξίζει δλιγάντερον ἐκείνου, ὅπερ ἀφίνεις νὰ χάνεται ἐκ τῶν δυνάμεων σου εἰς τὸν ἄνεμον, καὶ κατόπιν δταν παρέλθωσιν αἱ δυνάμεις σου, λογαριάζεις τι ἥδύναστο νὰ κάμηρ, ἐάν δὲν ἔχανες τὰ χρόνια σου ἐπὶ ματαίω.

"Ἴδου καὶ ἐγὼ . . . δὲν ἥλπισα, τι ἀνέμενον, ποῖον πλούσιον μέλλον προστένιζον, δτε μόλις ἐσυνάδευσα μὲ ἔνα στεναγμόν, μὲ ἔνα μελαγχολικὸν συναίσθημα, τὸ διελθὸν δνειρον τοῦ πώπου ἔρωτός μου.

Πλὴν, τι ἀπέμεινεν ἐξ δλου τεύτου, ἐξ δλης αὐτῆς τῆς πεποιθήσεως, ἐξ ἔστων ἐγὼ ἥλπισα ; Καὶ τώρα, δτε πλέον ἐν τῇ ζωῇ μου, ἥξαντο νὰ παρουσιάζωνται αἱ ἐσπεριναὶ σκιαὶ, τι ἀπέμεινε μᾶλλον δροσερὸν, μᾶλλον προσφιλές, ἡ ἡ ἀνάμνησις τοῦ πετάξαντος πρωτεοῦ, τοῦ ἔσαρινοῦ τεύτου δνειρου;

"Ἄλλα καταίως καταρρώμαι τὸν ἔσαυτόν μου, δλα ταῦτα παρῆλθον. Καὶ τότε, ἐν ὁκείνῳ τῷ ἐλαφρονείρῳ καιρῷ, δὲν ἔμεινα κωφός ἐν τῇ θλιβερῷ, φωνῇ καλούσῃ με, καὶ φθανούσῃ αἰπὸ τοῦ τάφου εἰς τὴν ψυχήν μου. Ἐνθυμοῦμαι, δλιγάς ἡμέρας μετὰ τὴν θλιβεράν εἰδῆσιν, μόνος, παρεστην εἰς τὸν θάνατον πτωχῆς, τίνος γραίας κατοικούσης εἰς τὸν αὐτὸν μεθ' ἥμων οίκον. Πυρέσσουσα καὶ κατακειμένη, ἐπὶ σκληρῶν σανθιῶν, μὲ ἔνα σάκχον ὑπὸ τὴν κεφαλήν, ἐποδύνως ἐτελέυτα. "Ολη ἡ ζωὴ της διηλθεν ἐν τῷ πικρῷ ἀγώνι τῆς στερήσεως δὲν εἶδε χαράν, δὲν ἔδοκιμασσεν εύτυχιαν, καὶ ἔφαντε δι τάνατός της ὡς ἐλευθερία καὶ ἡσυχία αὐτῆς. Ἐν τούτοις, ἐνόσφι τὸ κατεσκληχός σῶμά της ἥσθάνετο, ἐνόσφι δὲν τὴν ἔγκατέλειπον αἱ τελευταῖς δυνάμεις της, ἡ γραία

αἰώνιως ἐποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἔλεγεν : Κύριε ἄψες ἐμοὶ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ μόνον, κατὰ τὴν τελευταῖαν στιγμὴν, δτε ἔχασε τὰς αἰσθήσεις τῆς πλέον, συναπωλέσθη ἀπὸ τῶν ὄφελμάδων τῆς ἡ ἔκφρασις τοῦ φέρου καὶ τοῦ τούμου τοῦ θανάτου. Καὶ ἐνθυμοῦμαι, δτε τότε, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀγωνίας τῆς δυστυχοῦς γραίας, ἥσθάνθην μεγίστην ὁδύνην δια τὴν Ζιναίδα, καὶ ἥθέλησα νὰ προσευχηθῶ δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐμοῦ.

ΤΕΛΟΣ

Η 14 ΜΑΪΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Κατὰ τὴν δεκάτην π. μ. ἡ θεία ἔξηλθε τοῦ θαλάμου ἀκρονοδητή. Ἐτ τῆς ἥλιοιωμένης μορφῆς τῆς ἐνοήσαμεν δτι δὲ εἰχε κοιμηθῆ.

— Λοιπόν, τὴν ἡρώτησαμεν χαμηλοσφόνως, τι τρέχει; πῶς εἶναι ;

— Κοιμᾶται, εἶπε, κοιμᾶται δὲ τόσον ἥσυχα, ὡς παιδί. Μειδῶν μάλιστα.

— Εκοιμήθη γρήγορα ;

— Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιό του καὶ ἔξεδύθη, ἔκαμεν ὡς συνήθως τὴν προσευχήν του, ἐσ αυροκεπήθη δταν ἔπειτα ἐγύρισεν εἰς τὸ ἀριστερὸν π' ευρόν καὶ ἀπεκοιμηθῆ. Δέξα δὲ τῷ Θεῷ κοιμᾶται ἥσυχωτα, ἀλλ' ἔγω δὲν ἔκλεισα μάτι . . . "Ω ! πόσον μ' ἐφόδισε !

— Κοιμᾶται ! Δέξα τῷ Θεῷ ! "Ισως δὲν πόνος τὸν κάμην ἀναλάβῃ . . . Απὸ τὰ νεῦρά του τὰ ἔλεγε χθές.

— "Ο Θεὸς νὰ σὲ εἰσακούσῃ ! εἶπε στενάζουσα ἡ θεία... Τίποτε δὲν καταλαμβάνω, ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται νὰ κλαύσω ! Ἀνησυχῶ πάρα πολὺ . . . Προσιθάνομαι δυστύχημά τι . . .

— Καλὲ, θεία, καὶ σὺ τὸ τίσιον ;

— Ναι, φίλε μου, καὶ ἐγώ. Εἶδες πῶς προσεπάθουν νὰ δνεταιπείσω, ἔκαμα δ, τι εἰμπόρου . . . ἀλλ' αὐτὸς δ Σερέδας μ' ἐκλόνισεν ἐπὶ τέλους . . .

— Λοιπόν ! ἐν θέλη δ Θεός ἡ ἡμέρα θὰ περάσῃ εύτυχως καὶ τότε καὶ αὐτὸς δ ἰδίας θείος θὰ ἔσῃ δτι ὠνειρεύθη μόνον.

— Καὶ ἀν δὲν συμβῇ τίποτε ;

— Τότε πρέπει νὰ τὸν ύπάγωμεν εἰς Μόσχαν, εἰς Πετρούπολιν . . .

— "Άλλα, φίλε μου, δὲν ἔννοεις ! Δὲν ἔννοω ἐγὼ αὐτό . . .

— "Άλλα τί τότε ;

— "Άλλ " ἔαν . . . δμως . . . ἀποθάνη στήμερον ;

— Θεία μου, θεία μου, σὺ δμιλεῖς τοιουτοτρόπως ; Καὶ σὺ πιστεύῃς τὸν Σερέδαν, ἔνα βρυκόλακα ; . . .

— "Άλλ " ἀφ' ο δ Ιδάν "Αφονασίειτος τὸ πιστεύει, διατί τότε νὰ μη τὸ πιστεύσω καὶ ἐγώ ;

— Νὰ πιστεύσω τὸν Ιδάν "Αφονασίειτος, καλά, ἀλλὰ τὸν Σερέδαν ! . . . Συλλογίσου το ! Νὰ πιστεύῃς εἰς τὴν ἐπανοδον ἐνός Σερέδα, ἀποθανόντας Κύριος οἰδο πρόσου καροῦ !

— Καὶ διατί νὰ μη τὸ πιστεύσω ; ἀνέκραξεν ἐκείνη. Είμπορες γὰ μοὶ εἰπῆς ἀν παρθύμοιον ύπάρχῃ καὶ εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ . . . Γνωρίζεις δλα τὰ μυστήρια ; Τόσαι ἀποδείξεις, καὶ μάλιστα αὐτὰ τὰ Ιερά βιβλία δὲν εἶναι χίμαιρα ; Καθὼς φαίνεται δλα αἱ προηγούμεναι γενεαὶ εἰχον ὀλιγώτερον νοῦν ἀπὸ σέ ! "Ολοι ἡ πατῶντο, ἔκτος σου . . . Καὶ ἐγὼ καὶ ἄρχας ἔνομις δτι δλα ταῦτα εἶναι ψευδή, ἀλλ' δταν ἐκύταξα τὸν Ιδάν "Αφονασίειτος, ἥρχισα ν' ἀμφιβάλλω καὶ παρὰ τὰς προσταθείσας μου δλας, φοβοῦμαι κάμπιαν συμφοράν.

— Ομολογῶ δτι δὲν περιέμενον ν' ἀκούσω ταῦτα παρὰ τῆς θείας μεν καὶ δμολογῶ ἐπίστης δτι οὐδόλως ἔδυναμην νὰ τὴν μεταπείσω. Εσιώπησα λοιπόν, ἐν φ' ἔκεινην ἥρχισε νὰ κλατή.

— "Έκεινο δὲ τὸ δποῖον μὲ λυπεῖ περισσότερον, εἶπον, εἶναι δτι πρέπει ν' ἀναβληθῇ δ τάμος τῆς Σάσας ἐπὶ ἐν τοῖς μέχρι τέλους τοῦ πάνθους . . .

— *Ηρχισε τώρα! έσυλλογίσθην.
 — Τι έχεις λοιπόν; Μέ νομίζεις τρελλήν;
 — Θεία μου, πρός Θεού! τίποτε δὲν λέγω, ύποτάσσομαι.
 — *Υποτάσσεται! Είδες έκει; Είναι δυνατόν; Μετά τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ πατρὸς, νὰ χορεύσωμεν εἰς τὸν γάμον! Καλὲ σκέψθητι καὶ δόλιον τί θὰ νομίσουν οἱ ἄλλοι;

Ἐν τούτοις δ μνηστήρῳ ἵστατο παρὰ τὸ παράθυρον, παρατηρῶν πρὸς τὴν αὐλὴν καὶ ὥστε σκεπτόμενος.

— Μῆτερ μου, εἴτε στραφεῖς πρὸς αὐτὴν, ἐστῶπησα μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ μὲν ἀκούσῃς. 'Ο Ιεὰν 'Αφονασίεις τὸ ἀποθάνην ἡ σχι ἀπόψει; 'Αγνοοῦμεν. 'Αν ύπεστωμεν τὸ πρώτον, καλὸν θὰ ἔτοι νὰ κάμωμεν τὸν γάμον σῆμερον μάλιστα, ἐν διψῇ δ Ιεὰν 'Αφονασίεις τῇ ἀκόμῃ καὶ είμπορεῖ νὰ μᾶς εὐλογήσῃ καὶ ἀποθάνῃ ἡ συχος... Τί λέγετε; Δὲν χρειάζεται νὰ κάμωμεν χοροὺς καὶ πανηγύρια. 'Ο γάμος θὰ γείνη αἰτινδίως, ἐνώπιον τεσσάρων μαρτύρων..., Συλλογισθήτε, διτι νὰ περιμένωμεν ἐν ἔτοι δλόκληρον.... Πολλὰ πράγματα συμβαίνουν εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους!... Συλλογισθῆτε!

— Συμφωνῶ καὶ ἔγω λοιπόν. Περιμείνατε νὰ ἔξυπνήτη δ Ιεὰν 'Αφονασίεις διὰ νὰ τοῦ τὸ εἶπωμεν... 'Αν συγκαταθεῖτε, διτι ὅδι; Καὶ ἔγω αὐτὸν θέλω.

'Ομολογῶ διτι δυσκόλως συνεχράτησα ἐμαυτὸν ἵνα μὴ γλάσω καὶ μοχθηρῶς μάλιστα. 'Εσωτερικῶς ἔγέλων, καίπερ προσεποιούμενος διτι ἔβλεπον ἀλλαχοῦ. «Α! διελογίσθην, διτιος εἶναι πονηρός, καθὼς καὶ ἡ θεία. Καλὰ μᾶς τὴν ἔκπαιξαν! »Επει, ὑπανδρεύμεν γρηγορα τὸ κορίται μας, χωρὶς χορούς καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατὰ τὸ διποῖα περέρχεται δ χρόνος, χωρὶς νὰ εἰξέρη κάνεις τὶ θ' ἀπογειν. Γρηγορίερα καὶ ἀστραλέστατα. Διτι αὐτὸν λοιπὸν καὶ ἡ τρελὴ αὐτὴ ἵστορία τοῦ Σερέδα, τὸ ψάρι ἐπῆγε μόνον του εἰς τὸ ἀγκίστρι. Τὶ κωμῳδία!»

Ἐρυθριῶ εἰσέτει καὶ αἰσθάνομαι τύφεις συνειδότος διτι ἡ κακὴ αὐτὴ σκέψις εἰσέδυστεν ἐν τῷ νῷ μου. Διὰ νὰ τιμωρήσω ἐμαυτὸν τὴν γραφήν ενταῦθα. 'Οτις δήποτε ἀναγνώτη τὰς γραμμὰς ταύτας διτι μάθη τὶ κακὰ ἐσυλλογίσθην διτιορθώπους οἵτινες πάντοτε μοι εἰςδηλωσαν ἀγάπην.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπῆλθεν ἡ στιγμὴ ἵνα λυπηθῶ διὰ τὴν σκέψιν μου.

Ο θεῖος ἔξυπνητεν εὐθύμιατος οὐδεμίᾳ μεταβολὴ ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ εἰς τὴν διάθεσιν του. 'Ω; συνήθως μᾶς ἐκαλημέριστεν, ἔπιε μετὰ τῆς αὐτῆς ὁρέεσσις μέγα κύπελλον τείνου μετ' ἀνθρακάτος, καὶ ἔφαγε μέγα τεμάχιον ἀρτίδιου. Εἴτα ἐν φ' ἔκάπνιζε τὴν καπνοσύριγγά του ἡσυχεῖ τὰς ἀναφορὰς τοῦ γραμματέως καὶ τοῦ ἐπιστάτου, καὶ ἔδωκε δικταγάς τινας διὰ τὴν ἡμέραν. Οὐδεμία λέξις ἐλέχθη περὶ τῶν συμβάντων. 'Η Σάτα καὶ διμηστήρη της, εὔτυχεστατος, ἐπειθῆσαν διτι δόλα ἐκείνα συνέβησαν ἐκ νευρικῆς διαταράξεως καὶ διτι ὅδι εἶναι διπόνος ἀπέσθετε τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην, ἔπειπε νὰ μὴ ἀναμνησθῶσι ταύτης πλέον... Διτι δ πολὺ παρεγενένθημεν διτι ἡ θεία ἔξεθηκε λεπτομερῶς τὸ σχέδιον τοῦ μηνηστῆρος περὶ τοῦ γάμου. 'Ο Ιεὰν 'Αφονασίεις τὴν ἀρχήκε νὰ τελειώτῃ, καπνίζων ἰσχυρότερον καὶ σιωπῶν.

— Δὲν εἶναι λογικά, διτι εἴπεις, ἀπεκρίθη μετὰ τίνα σκέψιν. Τὸ νὰ γείνη αἰφνῆς σήμερον ἐγάμος, ἀγενος δεδικασθεὶς γημένης αἰτίας, διὰ δώσην ὑπέρ τοῦ εἰδούς εἰς πολλὰς διαδόσεις, πρὸ πάντων, προσέθηκεν, ἀν δὲν ἀπένησκον σήμερον. Συλλογίσου διὰ καὶ δόλιον! Διατί νὰ ὑποέσουν πολλὰ περάξενα καὶ νὰ ὑποπτεύσωσιν ἡμᾶς καὶ μάλιστα τὴν Σάταν; Οὐδέποτε! Εἰξέρω διτι δὲν συμφέρει εἰς αὐτοὺς τοὺς νέους νὰ περιμένωσιν ἀκόμη ἐν ἔτοι. Διὰ τοῦτο σᾶς περάγγελλα διτι ἀν ἀποθάνω σημερον, νὰ γείνουν οἱ γάμοι ἡσυχα καὶ χωρὶς μεγάλο πράγματα μετὰ δις ἀδομάδας. Πιστεύσατε με διτι κάνεις τότε δὲν θ' ἀντιλέξῃ, ἀν δὲ εύρεθῇ κίνεις, θὰ ἔναι κάνεις ἀνότος καὶ οὐδεὶς διὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν.

— Ω! πόσον μετενόησα τῇ στιγμῇ ἐκείνη διὰ τὰς ὄμριθλίας μου καὶ τὰς ὑπονοίας μου!

Οὐδεὶς λόγος πλέον ἔγένετο περὶ θεάτρου καὶ ἡ ἡμέρα παρηλθεν ἡσυχῶς, κατὰ τὴν συνήθη τάξιν. 'Ο θεῖος ἀπειρύθη εἰς τὸ γραφεῖον του ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ώς συνήθως ἔπραττεν, ἵνα τακτοποιήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του καὶ τὰ ἔγγραφά του. Κατὰ τὸ γεῦμα, οὐδὲν ἴδιαίτερον συνέθη. 'Ο

Ίσαν 'Αφονασίειτος ἐφάνη λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῶν εὐνοούμενων φαγητῶν του τὰ ὅποια ἐπίτηδες διέταξεν ἡ θεία. 'Αφ' οὐ ἐκάπνισε τὴν καπνοσύριγγά του ἐπὶ τοῦ δώματος ἀναγινώσκων τοὺς τελευταῖς ἀριθμοὺς τῆς 'Εφημερίδος τῆς Μέσσας καὶ τοῦ 'Απομένου, ἐκαιμήθη τὸν μεσημβρινὸν του ὑπονομον. Κατὰ τὸ τέλον τῆς ἐπέρας ἦτο εὐθυμότατος καὶ ἡτείσετο. 'Η θεία ἀνελάμβανε θέρρος, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν εἶπε.

— Βλέπεις καὶ σὺ δ Ἰδιος, 'Ισαν 'Αφονασίειτος, διτι ἔγενες δ αὐτὸς πάλιν, χάριτι θεία. Ήστον ζημιας μᾶς ἐφόδισες! Τι τρέλα διώμας νὰ συλλογισθῆται διτι θ' ἀποθάνης!

— 'Ε! φιλάτη πάλιν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος εὐθύμως, περίσσευ πρῶτον νὰ ἡλήσῃ διδυμότερον... Τότε καὶ ἔγω θὰ τοῦ διτι ἔχεις δικαιον καὶ θὰ φανῇ διτι ημην ἀνόητος. 'Άλλο δὲν παρέλθη τὸ μεσονυκτιον, διτι περιμείνωμεν.

— Η διαιτία αὐτὴ μᾶς κατέστησεν αὖθις τεθλιμένους, ἐκτὸς τοῦ θείου. 'Η θεία ἐφάνη δισαρέστηθεστα καὶ ἐψιθύρισε: «Καλὰ, ἡρχεις πάλιν! 'Ο σύζυγος ἔτεινε γελῶν τὴν χειρα του πρὸς αὐτὴν καὶ ἐλησμονήθη πάλιν ἡ λύτη.

— Η προσέγγισις τοῦ δείπνου μᾶς συνηθροίσεν ἐπὶ τοῦ δώματος. 'Οπως καὶ τὴν προτεραίαν, ἡ νῦν ἡτο μεγαλοπρεπῆς καὶ σεληνοφάτιστος. Μοὶ ἐφαίνενος διτι δον παρήρχετο δ χρόνος τόσον δ θείας μητρὸπειθετο διδούμινως, διτι τὸ συμβάν τῆς ποστεραίας ἡτο ματαία φαντασιοληξία καὶ νευρικὴ ἰδιοτροπία.

Πρὶν τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν θείων υποτηρίων ἡτο γαλανίνος ὥστε ἀνήρ δι τὸ λογικὸν καὶ ἡ φιλοτιμία πείθουσιν διτι ἔτέρα διαγωγὴ δὲν θὰ ἡτο εὐσχημοτέρα καὶ διτι πρέπει νὰ ἡτο τις ἡσυχος καὶ διδούσιος τέλος νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τοὺς περικυκλοῦντας αὐτόν. Μετὰ ταῦτα διώμας, τῷ ἐπῆλθεν ἡμεγάλη καὶ ἐπίσημος ἐκείνη γαλήνη τοῦ χριστιανοῦ, παρασκευαζομένου εἰς τὸ θύνατον.

Βραδύτερον μετὰ τὸν μεσημβριὸν ὑπονομον του, ἐφάνη ως ἀναλαβόν τέλεον καὶ διτι ἐπανήλθεν ἡ καθημερινὴ κατάστασις του. Κατὸ τὴν ἐνδοκάτην, οὐδεμία ἀμφιβολία μαὶ ἀπέμενεν. 'Ο Ιεὰν 'Αφονασίειτος ἐφαινετο διτι οὐδόλως ἐσκέπτετο τὴν προσδοκομένην ὧραν. Καθήμενος ἐπὶ τοῦ δώματος, μὲ τὴν μακρὰν καπνοσύριγγά του ἐν στόματι, συνεῖητε δισυχῶς μετὰ τοῦ ἐπιστάτου περὶ τῆς τάξεως τῆς ἐργασίας τῆς ἐπιούσης.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ χραυγαὶ κλαιούσης γυναικὸς ἡκούσθησαν.

— Τι νὰ ἔναι; ἡρωτήσεν, ἀνησυχήσας αἰρόνης.

— Θι ἔναι πάλιν διμεγιερος μεθυσμένος δ δοποῖς δέρει τὴν γυναικά του. Είναι ζηλότυπος, εἶπεν δ ἐπιστάτης μεδιῶν.

— 'Ηρχεις πάλιν νὰ πίνῃ...

— Ναι, ἀπὸ τῆς χθεσινῆς ἐσπέρας καὶ ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτον εἶναι μεθυσμένος, καθὼς δὲ εἰξέρεται ἡμα μεθύση, γίνεται ζηλότυπος.

— Νὰ τὸν πάρη δ διάδολος! εἶπεν δ θείος. 'Εξηντλησα τὴν υπομονήν μου. Πρὸ δικτὸν ἡμερῶν ἐπαυτεν νὰ πίνῃ, καὶ νὰ, ἡρχεις πάλιν... Αὔριον εἰμπορεῖ νὰ ἔλθουν πολλοὶ καὶ τρέχουεν τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἔχωμεν νὰ φάγωμεν... Προτάθησε, προσέθηκε στραφεῖς πρὸ τὸ, ἐπιστάτην, νὰ τὸν κλείσῃς εἰς τὴν κενήν ἀποθήκην. Έκεῖ θὰ κοιμηθῇ καὶ καὶ αὖτινον νὰ τὸν ἐπιτηρήῃς ἐπὶ τοῦ πλησίου, διὰ νὰ μὴ πίη οὕτε σταγόνα!

Ἐν τούτοις αἱ χραυγαὶ ἐπληγαῖσον καὶ αἰφνιδίως, ἐν φέσιώπων διὰ ἀκούσωσι τὶ συνέβαινεν ἐν τῷ κήπῳ, ἡ σύζυγος τοῦ μηνηστῆρος, μὲ λιτὴν κόμην, ἔκφων, ώρμησεν ἐπὶ τοῦ δώματος, καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ Ιεὰν 'Αφονασίειτος:

— Πατεράκη! ἀφέντη μου, υπερασπισθῆτε μ! θὰ μὲ σκοτώσῃ! θὰ μὲ σκοτώσῃ!

Πρὶν δε δ θεῖος λάβη καιρὸν νὰ εἴπῃ τι, διμεγιερος, ἀκολουθῶν τὴν σύζυγόν του, εὐρέθη εἰς δύο ἀλμάτα ἐπὶ τοῦ δώματος, χωρὶς δὲ νὰ ταραχθῇ ἐκ τῆς παρουσίας τῶν κυρίων του, ἐδράξατο ταύτην ἀπὸ τῆς κόλας.

— Οπίσω, ἄνανδρε! ἀνέκραξεν δ θείος, δομήστας μεταξὺ αὐτῶν.

Πανοικίτερων Θεέ!... Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰδούμεν λάμψασαν μεγάλην μάχαιραν τοῦ μηνηστῆρος, καὶ ἡκούσαμεν υπόκωνων κρότον... Τίνα ἐπλήξει... Ταῦτα συνέθησαν ἀ-

επραπηδόν! Ό θειος ἔρρηξε κραυγήν... θλίβων τὸ πλευρόν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του. Ο ἐπιστάτης, δι μηστὴρ καὶ ἕγω, ἐπεπέσαμεν κατὰ τοῦ δολοφόνου, οὐτινος ἀφηγέσσαμεν τὴν αἰμοσταγῆ μάχαιραν. Ο τρομερὸς ἐρεθισμὸς του ἔξελιπε σὺν ὡφεληματικῷ οὐδόλῳ ἀντέστη, καὶ εἰς χεῖρας μας ἔκρατούμεν μέθυσον καὶ ἥλιθιον μόνον ἄνθρωπον.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῆς θείας καὶ τῆς Σάσας προσέδραμον οἱ ὑπήρηται οἵτινες ἀπτήγαγον τὸ δολοφόνον, ἐνῷ ἡμεῖς ἐπεύσσαμεν πρὸς τὸν θεῖον, στηρίζομενον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς θύρας· τὸ σῶμά του ἐκάπιπτο, οἱ ὄφθαλμοι τοῦ ἡσαν θαυμοῖ, δὲν ἐφώνακεν ἀλλ' ἐστένακεν ἡγρῶς. Ή τρέμουσα χειρὶ τοῦ ἔθλιθεν ἔτι σπασμοδικῶς τὴν πληγὴν του, ἐπὶ δὲ τοῦ λευκοῦ ἐσωκαρδίου καὶ ἐπὶ τῆς περιστελίδος του ὑπῆρχον μεγάλα αἰματηραὶ κηλίδες. "Οταν τὸν μετεφέσημεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν ἔξηπλωταμεν ἐπὶ τοῦ ἀνταλίτρου εἰδόμεν φεῦ! δι τοῦ οὐδεμίας ἐλπὶς ὑπῆρχεν. Ή πληγὴ ἡ το θανάσιμως.

Τοιουτούρπως τὴν 14 Μαΐου 1861, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν μετὰ τριακονταετίαν, ἐξεπληρώθη ἡ ποσφητεία τῆς Βοημῆς. Ο Ναοῦ Σερέδας ἐτήρησε τὸν λόγον του

Η ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΓΑΣΝΑΙΑ ΠΟΔΙΑΝΑΣ

(Τὸν κόμητος Δέοντος Τολστού.)
(Συνέχεια)

Αἱ ἐσπέραι εἰσὶν ὠρισμέναι διὰ τὰ ἔσματα, τὴν προσδευτικὴν ἀνάγνωσιν, τὰ πειράματα τῆς φυσικῆς καὶ τὰ γραπτὰ μαθήματα. Κατὰ τὸ διαστημα τῆς ἀναγνώσεως, τὰ μεγαλείτερα παιδία συναθροίζονται πέριξ τραπέζης, μὲ τὰς κεφαλὰς προσεγγιζούσας ἀλλήλας, μὲ τοὺς πόδας κεχωρισμένους. Εν ἑξ αὐτῶν ἀναγινώσκει, καὶ ὅλα διακοινούσιν ἀμοιβαίως τὰς ἐντυπώσεις των. Τὰ μικρότερα τοποθετοῦνται ἀνὰ δύο ἀπέναντι τῶν βιβλίων αὐτῶν, καὶ ἐὰν τὸ βιβλίον εἴνε ἀνάλογον τῇ ἀντιλήψει αὐτῶν, ἀναγινώσκουσιν ὅπως καὶ ἡμεῖς ἀναγινώσκομεν, καλοκαθισμένοι ὑπὸ τὸ φῶς, ἡσύχως ἀκουμβίσμενοι, ἀπολαύοντες προφανοῦς εὐχαριστήσεως. Τινὰ ἑξ αὐτῶν, θέλοντα νὰ συνεγνώσωσι δύο ἡδονὰς δύο, ἔρχονται καὶ τοποθετοῦνται πλησίον τῆς ἀνημμένης θερμόστρας. Θερμαίνονται καὶ ἀναγινώσκουσι ταῦτα κρόνως.

Εἰς τὰ πειράματα τῆς φυσικῆς δὲν γίνονται δεκτοὶ ὅλοι· οἱ μαθηταὶ, ἀλλὰ μόνοι οἱ μεγαλείτεροι καὶ οἱ φρονιμώτεροι τῆς δευτέρας τάξεως. Τὸ μάθημα τοῦτο, ὅπως κακτήντησε παρ' ἡμῖν — καὶ εἶναι τὸ τελευταῖον τῆς ἐσπέρας — ἀποτελεῖ τὸ φανταστικώτερον, τὸ γονιμώτερον καὶ μᾶλλον κατάλληλον διὰ τὸ πνεῦμα τῶν παιδῶν μαθημάτων. Ομοιάζει πρὸς διήγημα. Καὶ ὄντως, τὸ πᾶν προσωποποιεῖται δι' αὐτά. Η μαγνητισμένη βελόνη, ἡτις ἀποκλίνει τὰ τρίμματα τοῦ σιδήρου, ἀτινα πειρατοῦσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου, κατέτων τοῦ ὅποιου πειράγεται μαγνητής· αὐτὰ τὰ πράγματα τοῖς φαίνονται ὡς ἀπομικ ζῶντατὰ ἀγγινούστερα, ὅσκ ἐνοῦσι· τὰ αἴτια τῶν φαινομένων τούτων, ἐξίσταγται.

— "Ιδατε;... Ποῦ;... Ποῦ;... Στάθηκε!... Πώ!... πῶ!... καὶ πραγμάτουσι.

Συνήθως, τὰ μαθήματα τελείονουσι μεταξὺ ὄγδοης καὶ ἑννάτης ὥρας, ἐκτὸς μόνον ὅσακις ἡ ξυλουργικὴ κρατεῖ ὀλίγον περισσότερον τὰ μεγάλα παιδία. Καὶ δόλκηληρος ὁ ὄμιλος, μὲ μίαν φωνὴν, δριμῷ ἀναμικῇ εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐκεῖθεν ἀρχίζει νὰ χωρίζοται, καὶ διασκορπίζεται εἰς τὰ τέσσαρα ἀκρος τῆς κώμης. Κάποτε διασκεδάζουσιν ἀνερχόμενα ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐλκύθρων, τὰ διποῖα εἶναι πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἀμαξηλάτου. Τὰ σύρουσιν ἔξω, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, πλησίον τῆς κώμης, καὶ ἐκεὶ διασκεδάζουσιν, ἀναμικῇ ἔλκονται καὶ ἐλκόμενα, ἐντὸς τῆς χιόνος.

* * *

"Ἐξω τῆς σχολῆς ὑπάρχει πλήρης ἐλευθερία· νέαι ὄλως σχέστεις ὑφίστανται μεταξὺ μαθητοῦ καὶ διδασκάλου, ἐν αἷς ἐκπικρατεῖ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τῶν τρόπων, ἡ μεγαλείτερα ἀπλότης, ἡ μεγαλείτερά ἐμπιστοσύνη αἱ σχέστεις δηλαλὴ, αἴτινες μᾶς φαίνεται, ὅτι εἰσὶ τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ διποῖον ὄφείλει νὰ τείνῃ ἡ Σχολή.

Ἐσχάτως ἀνέγνωσαν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τὸ «Wiy» τοῦ Κογόλ. Αἱ τελευταῖαι σκηναὶ παρήγαγον ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ ἐκλόγισαν τὴν φαντασίαν αὐτῶν. Τιγά αὐτῶν ἐμμισοῦντο τὴν μάγισσαν, καὶ ἀδιακόπως ώμιλουν περὶ τῆς τελευταίας νυκτός.

Δὲν ἔκαμψε ψῦχος ἔξω. Ήτο νῦν καὶ μεριμνή, ἀνευ σελήνης, μὲ σύννεφα εἰς τὸν οὐρανόν. Πλησίον τῆς τριόδου ἐσταματήσαμεν. Οἱ μεγαλείτεροι μαθηταὶ, οἱ ὄντες ἐν τῇ Σχολῇ ἀπὸ τριετίας, ἐστάθησαν πλησίον μου, παρακαλοῦντες με νὰ τοὺς φέρω μακρύτερα· οἱ μικροί παρετηρήθησαν ἐπὶ στιγμὴν, ἐπειτα δρυηησαν πρὸς τὰ κάτω τοῦ βουνοῦ. Οἱ μικρότεροι ἐδιδάσκοντο ἀπὸ μικροῦ χρόνου ὑπὸ διδασκάλου νέου. Μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῶν δὲν ἐπεκράτει εἰσέτι ἡ αὐτὴ ἐμπιστοσύνη, οὐαὶ καὶ μετὰ τῶν μεγαλείτερων

— Λοιπόν! Νὰ πάμεν εἰς τὴν ἀμυναν (μικρὸν δάσος διακοσίους πόδας μακρὰν τῆς οἰκίας) εἰπεν εἰς αὐτῶν.

Πλέον πάντων τῶν ἀλλων παρεκάλεσεν δι Φέδκας, παϊδίον δεκαετές φύσις λεπτοφυής, ἐπιδεκτικὴ ἐντύπωσεων, ποιητικὴ καὶ γενναία. Ο κίνδυνος ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν τὸν πρώτιστον δρόν τῆς ἡδονῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ

Οι βασίλεις τῆς Πρωστίας διεκρίθησαν ἀπαντες ἐπὶ μαχροβότητι· ἐντὸς δὲ 281 ἑτῶν, μόνον ὀκτὼ ἀνελθούσεις τὸν θρόνον.

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος, Ἐκλέκτωρ Βρανδεβούργης, ἐγένετο Ἡγεμὼν τῆς Πρωστίας τῷ 1657, δυνάμει τῆς συνήκης τοῦ Βειλάου, καὶ ἀνεγνωρίσθη διανεκάρτητος, σχηματίσας δὲ ισχυρὸν στρατὸν, ἐνίκησε τοὺς Σουεδοὺς ἐν Φιχερδέλιγκ.